

Jag får alltså värdsamt föreslå,
 att Riksdagen måtte för sin del besluta, att i § 26 af förordningen om kommunalstyrelse i stad må komma att stå: För val af stadsfullmäktige skall stad indelas i valkretsar, som välja hvar sina stadsfullmäktige.

Angående sättet för verkställigheten af ett sådant stadgande anser jag, att saken kunde ordnas enligt följande bestämmelser: valkretsar bildas, så vidt möjligt är, för hvarje fullt tal af 10,000 invånare. Öfver-skjutande invånareantal intill 10,000 fördelas på de öfriga valkretsarne.

Valen förrättas om möjligt inom respektive valkretsar eller i deras närhet.

Valbarhet är ej inskränkt inom valkrets.

Om remiss till lagutskottet anhålles värdsamt.

Stockholm den 26 januari 1887.

Aug. Törngren.

N:o 59.

Af herr A. Törngren, om upphäfvande af straffpåföljden förlust af medborgerligt förtroende.

Man tvistar om straffens ändamål och om utsträckningen af statens straffrätt. För min del ställer jag mig obetingadt på deras sida, som anse att straffet är till i första rummet för att »skydda samhället mot fiender», men också, och i sammanhang dermed, för att förbättra och försona dem, som med samhällets alltid bristfälliga lagar kommit i kollision. I enlighet härmed anser jag, att staten ej får göra *något*, som, mer än samhället för sin sunda utveckling behöfver, kränker individen. All tanke på *hämd* är med statens ideella ändamål oförenlig. I den svenska brottmålslagstiftningen qvarstår emellertid en bestämmelse, som öfverdrifver samhällets behof af skydd och derigenom onödigtvis tillfogar den enskilde lidanden, som i många fall förderfvar honom sjelf, och i

hvarje fall återverkar menligt på samhället. Denna bestämmelse heter: *förlust af medborgerligt förtroende utöfver strafftiden.*

När staten en gång offentligen har utkräft sin rätt, måste rättshemvigten anses vara återställd. Om staten sedermera i det enskilda förföljer en medborgare, handlar staten såsom en enskild illvillig person, som ej släpper sitt offer, förrän hämnden är tillfredsställd.

Jag behöfver ej orda vidlyftigt om den moraliska sidan af detta ämne, utan vill i detta afseende blott påpeka, att en fånge ofta har det bättre inom fångelsens murar än sedermera i besittning af en frihet, hvars egentliga innehåll består i medmänniskors hat och förakt. Med en lagbestämmelse, sådan som den jag härmed skulle vilja undanrödja, bör staten aldrig beklaga sig öfver återfall i brott.

Förfalskning af betyg m. m. och återförande till fångelset är endast en ren konsekvens af detta omenskliga stadgande.

Främmande länders brottmålslagstiftningar äro i många afseenden mildare än våra. Teorien om, att stränga och hatfulla straff gagna samhället, har man öfvergifvit. Men om vi också på detta område stannat efter, så är det vår skyldighet att utstryka den skamfläck i Sveriges lagstiftning, som jag här af fullaste hjerta angriper.

Då jag är öfvertygad om, att någon vidlyftig motivering i en sådan fråga är onödig, inskränker jag mig att föreslå,

att Riksdagen för sin del beslutar, att straffbestämmelsen »*förlust af medborgerligt förtroende utöfver strafftiden*» ur strafflagens paragrafer utgår.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 januari 1887.

Aug. Törngren.